

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Trettionde kapitlet – i vilket Zeke solar i parken och hittar något där solen inte skiner

Det var Första maj och jag jobbade. Jag hade inte gått i ett enda demonstrationståg i hela mitt liv och jag hade ingen direkt lust att göra det heller. Men var det inte meningen att man skulle vara ledig på Första maj? Det var för fan hela idén med den dagen. Nilsson å sin sida tyckte att det var för jävligt att han var tvungen att jobba. Eller tvungen och tvungen. Han kunde ju ha gjort schemat så att han var ledig men han tyckte att han inte kunde kräva av Leif att han skulle jobba på en helgdag. Det var skillnad med mig såklart, men jag sket egentligen i vilket. Innerst inne ville Nilsson också ut och traska i tågen och lyssna när någon av sossepamparna drog igenom sina senaste floskler. Det var nostalgiskt för honom eftersom han gjort det sedan han var liten. Vi kunde i alla fall se tågen som traskade förbi utanför skyltfönstren.

– Kom och titta, ropade jag till Nilsson.

Det var det anarko-socialistiska tåget, eller vad fan det var, som kom gående med sina röda och svarta fanor och med en sinnessvag banderoll som skrek: ”Revolution nu!”

– För fan alltså, sa jag. Till och med Mikael Wiehe är glad för att vi slapp revolutionen i Sverige. Men de här knastarna går och längtar efter den. Vad fan tror de? Att de ska springa in på Rosenbad och skjuta Göran Persson och sedan ta pendeltåget ut till Drottningholm och hänga kungen från det högsta trädet? Jävla idioter.

Nilsson bara skrattade.

– Har du aldrig trott på något, Svarte?

– Jag tror att jag trodde på jultomten när jag var liten. Men då var jag åtminstone för liten för att fatta bättre. Men vad har de där tomtarna att skylla på? Kolla på den idioten med hammaren och skäran. För mig är det som att springa omkring med ett hakkors. Det är ett jävla hån mot de som dog i Gulag.

Så kom vi in på Solzjenitsyn och pratade om böcker tills vi stängde. Så länge det inte kom in kunder och störde förstås. Man kunde undra vad den gode Alexander tyckte om att folk sprang omkring och hyllade Lenin och Revolutionen.

När jag gick hem såg jag inte några demonstranter. Ett tag undrade jag om hela skiten skulle urarta igen med hobbyrevolutionärer som försökte befria arbetarklassen genom att kasta gatstenar genom restaurangfönster. Men det enda jag såg var en tjomme med en tennisracket i ena handen och en gammal bergsprängare som dånade ut *All that she wants* med Ace of Base i den andra. Det räckte för att jag skulle skratta för mig själv hela vägen hem.

Hela dagen hade det kliat och svidit i röven utan att jag kunde fatta varför. Det var inte samma känsla som när man torkat sig slarvigt. När jag kom hem gick jag direkt in på dass och försökte ta reda på vad det som störde. Jag kände efter på brunögat och det visade sig att jag hade hemorrojdblåsa så att säga i ena ögonvrån. I lumpen hade de påstått att man fick hemorrojder av att sitta på kallt underlag men det trodde jag var rena skitsnacket. För det första satt man ju inte direkt på rövhålet. Jag trodde mer på att det kom av att man var hård i magen och krystade för hårt. Men det brukade jag ju inte direkt lida av. Orsaken kunde hur som helst kvitta. Nu hade jag en blåsa i röven stor som en liten vindruva och den var fruktansvärt öm. Av någon anledning kunde jag inte låta bli att knipa med röven hela tiden. Jag visste inte vad man skulle göra med hemorrojder. Min morfar hade blivit opererad men han hade en hel jävla klase i röven. Jag hade ingen lust att gå till doktorn med det här. Det var bara att vänta på att skiten skulle gå bort av sig själv.

Dagen efter var jag ledig från jobb och eftersom det var vackert väder bestämde jag mig för att försöka komma ut lite. Det var inte så långt till Rör sjöparken så jag tog med mig en bok och gick åt det hållet. När jag traskade längs Föreningsgatan såg jag att varenda träd hade en söndersliten gren. Några fulla idioter verkade ha bestämt sig för att slita sönder alla träd längs hela gatan. I vissa fall hade de lyckats bryta av hela grenen. Andra gånger hängde grenen kvar som en lealös arm som gått ur led. Jag fattade ingenting. Vad var tjusningen med det här? Var det några hormonstinna tonåringar som försökte visa att de var starka och manliga på samma sätt som gorillahannar? Om de inte hade samma styrka som aporna så hade de åtminstone hjärnkapaciteten gemensamt.

I parken satte jag mig på en bänk i solen och började läsa. Ibland tittade jag upp och såg på hur ett gäng lodisar spelade boule på en av grusgångarna. Jag hade tagit med mig pengar så att jag skulle kunna köpa en falafel i gatuköket. När jag återvänt till min bänk i närheten av den ännu inte vattenfyllda plaskdammen såg jag två slitna killar gå in tillsammans på dasset. Först trodde jag att de kanske skulle suga av varandra därinne, men de såg liksom inte ut att vara direkt intresserade av sex någon av dem. Efter en stund kom först den ena ut och sedan den andre. Den siste rullade ihop en livrem som de måste ha använt till att stasa med. Det var såklart det det handlade om. Inte särskilt förvånande. Ändå kändes det så jävla sorgligt. Jag visste inte tillräckligt mycket om knark för att förstå vad för slags skit de hade pumpat i sig men så som de såg ut kunde det aldrig vara nyttigt. När jag tryckt i mig den sista såsblöta tuggan gick jag hem. Det var svårt att känna den där livsglädjen som det vackra vårvädret borde locka fram när folk sakta tog livet av sig framför ögonen på en. Dessutom var jag på

dåligt humör på grund av smärtan i röven. När jag kom hem satte jag mig i badkaret och tog en dusch. Jag klämde på hemorrojden. Den var spänd och fylld med blod eller vad det nu var. Jävligt öm var den hur som helst. Den visade inga tecken på att dra sig tillbaka in i kroppen igen och låta ringmuskeln återfå sin ursprungliga form. Jag tryckte lite hårdare. Det var precis som om den gav efter lite. Var det möjligt att klämma en hemorrojd ungefär på samma sätt som man klämde en finne? Det var värt att prova. Jag tryckte hårdare. Det gjorde så in i helvete ont, men det kändes som om blåsan blev lite mindre. Jag tog ett nytt grepp och knep allt vad jag kunde. Det brände som eld i röven men jag bet ihop och behöll greppet. Till slut var bara en liten hård kärna kvar som inte ville ge med sig hur jag än tryckte. Jag var öm men det kändes som om det skulle bli bättre.

Morgonen efter när jag torkade mig efter att ha skitit kände jag att jag inte hade ont längre. Hemorrojden var borta men en liten tom påse satt kvar på ringmuskeln som ett extra hudveck som blivit kvar när innehållet pressats ut. Det var okej för mig så länge jag slapp att ha ont. Skulle man ha en liten skönhetsfläck någonstans på kroppen så var just det här stället kanske det allra bästa. Risken att jag skulle bli pikad av någon bedömde jag som ganska liten. Det skulle förbli en hemlighet mellan mig och dasstolen.

En dag meddelade Rudolf att han skulle börja avveckla sin praktik. Jag antog att han hade tröttnat på att sitta och lyssna på en massa gnäll dagarna i ända.

– Jag tänker söka in på filmregissörsutbildningen, berättade han.

Mina besök hos Rudolf hade blivit allt mindre av så kallad terapi och mer av små trevliga samkväm där han bjöd på te och vi satt och snackade om allt möjligt. Ibland hade jag inget att säga vilket kändes dumt. Jag började fundera på om det var dags att sluta gå dit. Men innerst inne var jag rädd för det. Det var en trygghet att veta att jag varje vecka skulle få träffa Rudolf. Det verkade som om han trivdes med det också. Det kändes mindre och mindre som om jag var kund och mer som om jag var en polare som kom och fikade. Fast jag betalade såklart fortfarande.

Trots allt kändes det jobbigt att höra att han skulle sluta med sin verksamhet.

– Under en övergångsperiod kommer jag inte att ta emot några nya kunder, men fortsätta med de gamla, sa han. Sedan kan du ju alltid ringa om du behöver lite Rudolf.

Det skulle ändå dröja ett antal månader innan han eventuellt skulle få börja på sin utbildning. Innan dess räknade jag med att jag inte skulle behöva gå till honom. Som sagt, vi pratade mest strunt.

– Känner du någon som har hästar, frågade han.

– Hur så?

– Jo, jag behöver en svart och en vit häst till min film.

– Nej, tyvärr.

Han fortsatte prata om sitt filmprojekt och jag kunde inte låta bli att fundera över om det verkligen skulle bli något av med det. Det var också intressant att tänka på hur Rudolf skulle hantera besvikelsen om han inte kom in på utbildningen. Plötsligt ringde hans mobiltelefon. Det hade aldrig förr hänt att han hade haft den påslagen, men den här dagen bad han om överseende. Han hade besök av sin systerson som var ute på stan och som skulle ringa när han var på väg hem.

– Men köp ett meal till mig också, med en stor milkshake är du snäll, sa Rudolf i telefonen.

Jag lyssnade inte så noga på vad han pratade om. I stället satt jag och funderade på hur det skulle vara att vara skådespelare i en film som Rudolf regisserade.

– Det var min systerson, sa Rudolf när han lagt på. Han har varit och skaffat en piercing idag.

– Jaha.

– Ja, han har satt en metallstav i ollonet.

– Fy fan.

– Ja, det hade visst gjort fruktansvärt ont och han hade blött rätt så mycket. Men han gör det för tjejernas skull, säger han.

Så satt vi och snackade om piercing och smärta och så kom vi in på döden och på reinkarnation. Rudolf menade att detta livet bara var ett av många. Inte nog med det. De personer som stod oss nära i detta livet hade stått oss nära i de föregående liveen också. Så man följdes åt på något sätt. Frågan var bara var alla de personerna blivit av. De hade kanske tröttnat på mig under seklernas lopp.

– Min systerson satt förresten och lekte anden i glaset igår kväll. ”Hur såg mormor ut?” frågade han mig. Hans mormor var alltså min mamma. Ja, så och så sa jag. ”Hade hon långt flätat hår?” Ja, sa jag. Då blev han helt plötsligt skraj för att han fick svar som stämde. ”Du ska inte hålla på med det där om du inte tror på det”, sa jag. För mig är det ju ingenting. Jag ser ju tanten stå där.

Detta var en sida av Rudolf jag inte vetat om tidigare. Jag hade väl anat något när vi pratat om meditation och andlighet, fast att han gick omkring och såg och talade med andar hade han aldrig sagt. Kanske var det för att han kände på sig att jag inte trodde på sådant. Dessutom påstod han att han hade förmågan att hela folk. Fast det kände jag till sedan tidigare. Någon gång när jag fått ont i ryggen igen sa han att han skulle köra med lite healing också, som ett komplement till den vanliga behandlingen.

– Gör vad du vill, sa jag, bara det fungerar.

Så knackade det på dörren och Rudolf släppte in en tonårig kille med svartfärgat hår, mascara runt ögonen och lång svart skinnrock. Han slängde två hamburgerpåsar på bordet och glodde lite skyggt på mig under sin långa lugg.

– Hur är det med snoppen, frågade Rudolf.

– Det är lugnt.

På vägen hem mötte jag en kille som gick och snackade högt för sig själv. I början när mobiltelefonerna började bli vanliga reagerade man ju när folk satt och tjatade på bussen men det var länge sedan jag slutat bry mig. Men den här killen höll inte någon telefon i handen. Han såg inte heller ut som någon som inte hade alla getterna hemma. Det var en helt vanlig man i fyrtioårsåldern, med dyr jacka och välkammat hår. När vi passerade varandra såg jag en liten sladd som hängde ner från hans ena öra. Var det priset man var tvungen att betala för att slippa att steka hjärnan med cancerframkallande strålning? Att folk trodde att man var någon som rymt från mentalsjukhuset? Det lustiga var att han inte såg ut att skämmas ett jävla dugg. Han bara gick och hojtade rakt ut i luften som om han pratade med Mollgan. Det gjorde mig inte ett dugg mer sugen på att skaffa mobiltelefon.

På tv visade de en film jag ville se. Jag gjorde en kopp te och bredde några mackor och satte mig i soffan. Det dröjde bara tio minuter och sedan bröt idioterna för reklam. Det var nästan så att man fick lust att byta kanal permanent bara för den sakens skull. I stället satt jag kvar och genomled den ena idiotiska reklamen efter den andra. Var folk verkligen så dumma i huvudet att de gick på den här skiten? Trodde de på att deras ögonfransar skulle bli längre om de smetade in dem i mascara? Gick de på att pajasen i reklamen visste vad han snackade om, att han var läkare eller forskare eller något annat fint och förtroendeingivande bara för att de hade slängt på honom en vit rock? ”Köp en bil för en halv miljon – spara 25 000.” Jag skulle fan i mig köpa två så skulle jag spara 50 000. Vad jag inte heller kunde fatta var hur de kunde fortsätta att göra bättre och mer effektiva tvättmedel för varje år. Redan för femton år sedan hade de påstått i reklamerna att man fick bort alla sorters fläckar och att allting blev kritvitt med deras fantastiska medel. Hur fan kunde det bli bättre än det? Kunde något bli mer rent än helt rent? Antingen var något rent eller så var det inte rent. För att inte tala om alla mobilreklamerna. Tydligen var målgruppen ytliga panndöda egocentriska idioter. Jag identifierade mig inte med modellerna i reklamen. Jag var en annan sorts idiot. Det hade jag ingenting emot.